N°. 57. 1842.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 13 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

Over administratieve magt en administratieve regtsmagt, bij het benoemen en ontzetten van Ambtenaren.

Het *benoemen* van ambtenaren beschouwen wij als eene zuivere *administratieve* daad; eveneens het verleenen van ontslag, of het herroepen, wanneer dit geschiedt op verzoek, of wegens ouderdom met toekenning van pensioen, of ten gevolge van overgang tot eene andere betrekking, of met oogmerken van bezuiniging, onder toekenning van wachtgeld.

Zoodra echter het ontslag, de herroeping, *eene straf* inhoudt: wanneer een of ander geschiedt, ten gevolge van pligtverzuim of wangedrag; als er niet bij vermeld wordt, dat het ontslag eervol is, en men dus van den algemeenen aangenomen regel afwijkt; wanneer de ontslagene geen wachtgeld noch pensioen erlangt, en dus, wanneer hij geene eigene middelen bezit, gevaar loopt, door het ontslag tot den bedelstaf te worden gebragt; — in deze gevallen, beweren wij is de daad niet meer zuiver administratief: er bestaat wangedrag, onzedelijkheid, achteloosheid al of niet: er bestaat aanklagt deswege: er bestaat veroordeeling en toepassing van *straf*; er bestaat *dan* uitoefening van *administratieve regtsmagt*. Het bestuur treedt hier als regter op, ter beoordeeling der zedelijke waarde van gepleegde daden, niet blootelijk als *besturende* magt.

Dat er door den wetgever-zelven een aanmerkelijk onderscheid is gemaakt tusschen de zuiver *administratieve* daad van benoeming of ontslag op eigen verzoek, en de daad van *regtsmagt* als daar is het *ontzetten* van eene betrekking, blijkt o. a. uit art. 184 der grondwet.

» Geen regter mag gedurende den bepaalden tijd zijner » bediening van zijnen post worden ontslagen, dan op eigen » verzoek of bij regterlijk vonnis" zegt dit art.: en art 12 der wet op de regterlijke organisatie verdert, zelfs ten aanzien der ambtenaren van het openbaar ministerie, dat wanneer de ontzetting derzelve door den Koning zal kunnen geschieden, wegens wangedrag, onzedelijkheid of werkelijke achteloosheid, de Hooge Raad hieromtrent alvorens zal moeten zijn gehoord. Vergelijkt men nu met deze bepalingen die ten aanzien der *wijze van benoemen*, dan ziet men bij dit laatste geene andere dan zuiver *administratieve* magt werkzaam; want ofschoon er mag aanbevolen worden door de geregtshoven en regtbanken, de Gedeputeerde Staten, bij hunne voordragt der leden van de eerste, en de Koning, bij de benoeming der leden van de laatste, slaan daarop slechts zóóveel regard als zij vermeenen te behooren. Ook bij de voordragt der leden van den Hoogen Raad, door de Staten-Generaal, heeft de regterlijke magt slechts de bevoegdheid tot *aanbeveling*. Dus, bij de benoeming of het ontslag op eigen verzoek, is blootelijk *administratieve* of in het laatste geval wetgevende magt werkzaam, bij *ontzetting* echter, daar, waar veroordeeling, waar straf in aanmerking komen, wordt de tusschenkomst van *regtsmagt* gevorderd.

En op welken grond, zoo men nu aanneemt, dat er in ons land bestaat zuiver *administratieve* magt, (besturende of beheerende magt,) en insgelijks, voor bepaalde gevallen, *administratieve regtsmagt*, de magt om geschillen te beslissen, om straffen op te leggen, enz., op welken grond zal men kunnen beweren, dat het ontzetten van eene betrekking, het veroordeelen en straffen wegens wangedrag, onzedelijkheid of verregaande achteloosheid, in den kring van het administratieve niet behoort te worden gerangschikt onder de attributen harer *regtsmagt*? *Veroordeelen en straffen*, is wel in het openbaar) doet immers reeds iedereen dadelijk van zelfs denken aan de magt eens *regters*, aan eene *regtsmagt*.

En misschien zal men zeggen: de grondwet, door het benoemen en ontslaan of herroepen van ambtenaren met dadelijke woorden aan den Koning op te dragen, wees hierbij één en dezelfde magt aan: hoe kan men dan hier *verschillende* attributen aannemen? Hoe kan men vreezen, dat de regterlijke magt hier de hare zou kunnen te buiten gaan? dat het noodig zou kunnen zijn, hier bij eene wet de koniuklijke prærogatief te handhaven?

Wij doen opmerken, dat de koninklijke magt, volgens de grondwet, minstens drieërlei soort van werking heeft, als:

de *wetgevende* magt;

de *uitvoerende of administratieve* magt:

de *administratieve regtsmagt*, voor de gevallen bij de grondwet of de wetten aangewezen.

Wij zeggen, dat eene bemoeijing aan de koninklijke magt is opgedragen, is nog in geenen deele beslist, welke der drie soorten van werking die bemoeijing wordt gebragt worden.

Wanneer eens de heer VAN HALL, om eenerzijds de *administratieve regtsmagt*, in het *ontzetten*, en alzoo *straffen* van ambtenaren, zonder hooger beroep voor deze laatste, te handhaven, — en anderzijds de belangen der ambtenaren tegen willekeurige handelingen van enkele Ministers enz. te verborgen, in het door Z. Exc. toegezegde wetsontwerp de bepaling opnam als volgt:

» het ontzetten van ambtenaren, wegens wangedrag, onzedelijkheid, of verregaande achteloosheid, — zonder toekenning van wachtgeld of pensioen, en zonder vermelding dat het ontslag eervol is, wordt verklaard te zijn » eene daad van *administratieve regtsmagt*."

Ware nu tevens bij dat ontwerp het beginsel voorop gezet, dat de administratieve regtsmagt wordt uitgeoefend door den Koning, *na den Minister-raad te hebben gehoord*; dan ware gelijktijdig de administratieve regtsmagt hier tegen alle mogelijke aanranding door de regterlijke magt, of tegen de op zich zelven staande handelingen van eenen enkelen, misschien al te strengen of willekeurigen *Minister* verzekerd; maar ook de belangen der ambtenaren zouden hierdoor zeer worden bevorderd, hetgeen wij niet gelooven hier verder betoog te behoeven, evenmin als dat, wanneer bovenstaande bepaling ook op de officieren der zee- en landmagt werd toegepast, in al die gevallen wanneer hun ontslag niet zou plaats hebben, ten gevolge van een vonnis van den krijgsraad, ook hier een hoogst wenschelijke waarborg tegen eigendunkelijke handelingen b. v. van den Commissaris-Generaal van Oorlog of den Minister van Marine zou zijn verkregen.

Wij stemmen toe, de administratieve regtsmagt zou hier ook, en wel meer in 't bijzonder, worden gehandhaafd tegen de mogelijke afwijkingen der bloot *administratieve* magt; maar, waar vindt men in de missive van den minister VAN HALL het bewijs, dat ook niet DIT zoude behooren tot het doel van het aangekondigde ontwerp van wet *tot handhaving der administratieve regtsmagt?*

Zelfs al ware het slechts dit *eene* punt, hetwelk naar ons inzien in een ontwerp van wet als het aangekondigde niet zou mogen ontbreken, dan nog zouden wij de indiening van zoodanig ontwerp als wenschelijk beschouwen; terwijl wij ten slotte verklaren, ons met de stelling van het *Weekblad van het Regt* (in deszelfs N°. van 21 April ll.) niet te kunnen vereenigen, dat volgens de grondwet de Koning *alleen* regter zijn kan in het geval bij art. 68 der grondwet omschreven.

[Men zie over deze vraag ons art. in de *Vlissingsche Courant* van den 6 dezer N°. 54.]

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

Uit Breslau berigt men van den 24. April: Een treurig voorval in het dorp Breiersdorf bij Lignitz heeft hier het algemeen medelijden opgewekt. Een 13-jarige knaap had op een stuk land haver gestolen en was deswege, op bevel van den ambtman, een zeer streng en hardvochtig man, voor den nacht in een kelder opgesloten. Ten tien ure hoorde de opziener den knaap angstig gillen: » Om Godswil laat mij er uit, zij eten mij op." Deze meldde het terstond aan den ambtman, die echter zeide: » Laat hem maar schreeuwen, hij wil er slechts uit! — De knaap gaat op dezelfde wijze voort, en nog tweemaal gaat de opziener naar den ambtman die echter onverbiddelijk blijft. Tegen 12 ure verstomde het geschreeuw, nadat men op het laatst nog slechts een zacht gekerm gehoord had. Den volgenden morgen vond men den knaap dood, het eene been geheel opgevreten, het gezigt vreesselijk mismaakt en het ligchaam opgereten. De kelder, welke den knaap tot gevangenis had moeten dienen, was sedert 25 jaren niet geopend en de ratten hadden zich daarin zoo sterk vermenigvuldigd en den vreesselijken, langzamen dood van den armen knaap veroorzaakt. De hardvochtige ambtenaar is naar Jauer gevoerd en gevangen gezet, om zijn vonnis af te wachten.

— In een verslag van het mislukken eener Duitsche kolonie op de Chatam-eilanden, in de *Kölnische Zeitung* geplaatst, wordt gezegd: « De groote oceaan met zijne ontelbare eilanden en zijne onoverzienbare kusten biedt aan de Duitsche werkzaamheid en den Duitschen ondernemingsgeest een onmetelijk veld aan, waarbij ons misschien juist die omstandigheid het meest te stade komt, die ons schijnbaar het meest storend en hinderend voorkomt. Wij hebben geene Duitsche krijgsvloot en kunnen derhalve de etablissementen, die wij aanleggen, noch tegen buitenlandsche aanvallen beschermen, noch in gedwongen afhankelijkheid van het moederland houden. Maar juist daarom mogen wij er op rekenen, dat onze etablissementen de ijverzucht van de magtige beheerscheres der zeeën het minst zullen opwekken. Engeland ziet de uitbreiding der Hollandsche (Nederlandsche) koloniale magt niet een misnoegen, dat zich door honderd ondubbelzinnige teekens verraadt. De strijd op Sumatra, waardoor dit groot en rijk eiland langzamerhand geheel onderworpen wordt, heeft in de Engelsche bladen reeds dikwijls tot even zoo onregtvaardige als hartstogtelijke reclamatien aanleiding gegeven. Nog in de laatste dagen is aan de Britsche regering het voorstel gedaan, om het nog belangrijker eiland Borneo, dat in omvang Duitschland en Frankrijk zamengenomen overtreft, aan den om zich heen grijpenden Hollandschen invloed te onttrekken.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 7 Mei. Men is wederom aan het arresteren, ten gevolge van het ontdekken van een komplot. Men verneemt, dat reeds 20 personen zijn in hechtenis genomen, waaronder die in het proces van *Quénisset* zijn gewikkeld geweest. De *Gazette des Tribunaux* deelt heden daaromtrent het volgende mede:

Gisteren en eergisteren hebben in Parijs vele arrestatien plaats gehad. De policie, die sedert eenigen tijd op het spoor was van het maken van oorlogsbehoeften, heeft bij een kleedermaker, wonende in de Passage Violet, in beslag genomen brandpijlen of bomben en eene groote hoeveelheid voorwerpen, die tot het maken van de bomben gebruikt worden. Bij vele andere personen heeft men in beslag genomen kogels, buskruid en nieuw gemaakte patronen. Onder de gearresteerden telt men *Considère*, die in het proces van *Darmes* en *Quénisset* is gewikkeld geweest, en *Poncelet*, veroordeeld in de zaak van Rue des Prouvaires, aan wien daarna amnestie is verleend. Men noemt meer personen, die in vorige staatkundige processen zijn gewikkeld geweest.

— *Van den* 8. Heden is er op nieuw huisonderzoek gedaan in de voorsteden St. Antoine, St. Denis en du Temple.

— Heden morgen liep het gerucht, dat *Considère* en *Poncelet* pogingen gedaan hadden, om zich zelve het leven te benemen, en nu ten naauwste bewaakt werden.

— De jongst gedane ontdekkingen schijnen nog al bezorgdheid gewekt te hebben, want het garnizoen van Parijs is sedert een paar dagen in deszelfs kwartieren geconsigneerd.

— Met de telegraaf is in alle rigtingen afgezonden geworden het signalement van twee personen, die in het nieuwe komplot betrokken zijn. Men schijnt het er voor te houden, dat zij den weg naar Belgie hebben ingeslagen, om zich over Ostende naar Engeland te begeven.

— Ter gelegenheid van het overlijden des jongsten finantieminister, de heer *Humann* (wiens lijk den 2 dezer te Straatsburg aangekomen is) verhalen onze bladen de volgende anecdote. Er bestaat te Parijs zekere Heer *Gannal*, die zich, ter zake zijner bedrevenheid en behendigheid in het balsemen van lijken, zeer veel naam verworven heeft en die, bij de hier heerschende zucht om in mummiën te veranderen, zeer veel te doen heeft. Op den dag der begrafenis verschijnt deze heer balsemer, des morgens zeer vroeg, aan het hotel van finantiën, en verlangt met zoo veel aandrang en onder verzekering dat hij er ontboden is, bij den minister toegelaten te worden, dat de bedienden, welke hem niet kenden en dachten dat hij met de eene of andere gewigtige zaak belast mogt zijn, hem eindelijk bij den bij den minister binnenvoeren. Hij nadert het bed, slaat de gordijnen open, beschouwt eenige oogenblikken het voor hem onder de dekens uitgestrekte en naar den wand gekeerde ligchaam, stroopt vervolgens zijne mouwen op, trekt zijn ontleed-mes, benevens de verdere benoodigdheden uit den zak, en is op het punt om hetzelve in den hals des ministers te dompelen, toen deze de armen uitstrekt, de oogen opent en op het gezigt van iemand, die met het getrokken mes over hem heen gebukt staat, opvliegt, en uit al zijn magt help! en moord! begint te roepen. Van zijne kant deinst *Gannal* vol schrik terug, vliegt ijlings de kamer uit, terwijl hij luidkeels roept dat de minister weder levend geworden is! De oplossing van het raadsel lag daarin, dat er twee ministers van finantiën in het hotel waren, de doode, maar nog niet begraven Heer *Humann*, en de reeds geïnstalleerde Heer *Lacave Laplagne*, in de slaapkamer van welken laatsten men den mummiënmaker gebragt had.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 15 April. Gedurende het jaar 1841 werden er alhier ingeklaard 43 schepen onder Nederlandsche vlag, zijnde 4 meer dan in 1840. Uit Nederland arriveerden 19 schepen onder Belgische en 3 onder vreemde vlag, te zamen 22; welk getal in 1840 slechts 16 bedroeg, te weten: 14 Belgische en 2 vreemde schepen. Het getal der alhier aangekomen schepen bedroeg 1,227; daarvan voeren 990 onder vreemde en 237 onder Belgische vlag (waaronder 3 nieuw aangebouwde). In 1840 was het totaal 1,172, waarvan 915 onder vreemde en 257 onder Belgische vlag. Onder deze laatste bevonden er zich 6 nieuw aangebouwde. Zeven Nederlandsche schepen, gekomen van Havre, Riga, Koningsbergen en Drontheim hebben alhier overwinterd.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 10 Mei. Wij zijn van goederhand onderrigt geworden, dat door de scheepsbouwmeesters *J. R. Boelen en Zoon* een begin gemaakt is met de bouwing van het alhier gemaakt wordende Drijvend Droog Dok, tot het repareren en inspecteren van zee-schepen bestemd, en waarvan het octrooi voor dit Koningrijk verkregen is door eene reederij, onder directie van de heeren: jhr. *P. Hartsen*, *Huidekoper*, *J. P. Jannette Walen*, *P. C. Gulcher*, als commissarissen, en *J. D. Diets*, als boekhouder. Wij wenschen onze stadgenooten en vooral de reeders van schepen geluk met deze onderneming, waarvan wij de welslaging bijna zouden durven verzekeren, en waarvan het nut in New-York, alwaar soortgelijke Dokken reeds twee jaren in werking zijn, algemeen erkend wordt.

'S GRAVENHAGE, den 8. Mei. In de zitting der Tweede Kamer van de Staten-Generaal van gisteren (die door vier Ministers werd bijgewoond) zijn ingekomen eenige verzoekschriften, waaronder men aantreft, een van Notarissen in Noord-Braband, die bedenkingen inleveren tegen de aanhangige voordragt op het Notariaat; een uit de Smilde, wegens den accijns op den turf; een van den Raad der stad Harlingen, over de regterlijke indeeling van Vriesla

omtrent de kantons ;—een over het stemregt in de steden en ten platten lande, enz. — Deze stukken worden aan de daartoe bestemde Commissie verzonden.

De heer *Frets* bekomt vervolgens het woord, en verklaart, dat de lezing van de requesten van vaderlandsche reederijen, die, ten gevolge der hooge inkomende regten, welke in Belgie op den invoer van visch gelegd zijn, met eenen geheelen ondergang worden bedreigd, hem te diep getroffen heeft, om niet eene poging aan te wenden, ten einde die treurige gevolgen te verhoeden. Naar zijne meening behooren Nederland en Belgie zich over deze gewigtige aangelegenheid te verstaan. Men behoort te beproeven, Belgie te doen terugkeeren van eenen maatregel, die, zijns bedunkens, even nadeelig voor zich zelf als voor ons is. Hij vermeent, dat de goede verstandhouding tusschen de beide volken, zoo veel mogelijk moet worden bevorderd. Zijns erachtens strijden de belangen in dezen slechts in schijn. Hij meende in eene zoo belangrijke zaak niet onverschillig te mogen blijven. Uit volle overtuiging, dat hij het belang der beide landen op het oog heeft, stelt de heer *Frets* voor, het volgend adres aan den koning te rigten:

« Sire! De Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft kennis bekomen, van een gevaar, dat onze zeevisscherijen bedreigt: het bestaat in eene bovenmatige belasting, die op den invoer van hare producten in Belgie is gelegd, en waardoor deze aldaar zoo goed als verboden zijn. Wij deelen in het beklag, ofschoon daarom niet in den wensch, daarbij uitgedrukt, dat represaille op de producten van Belgie zou worden uitgeoefend. Wij hebben evenwel gemeend het belang van onze zeevisscherijen, en daarmede dat van onze zeevaart in het algemeen, aan Uwe Maj. te mogen en te moeten aanbevelen; omdat wij van eene onderhandeling, die Uwe Maj. met de regering van dat land zoude gelieven te openen, eene goede uitkomst verwachten; omdat wij van daar geen haat en afgunst vreezen, die toch bij ons niet bestaan, en omdat wij aan genoegzame redelijkheid bij de regering van dat land gelooven, om te begrijpen, dat ook na onze scheiding wederzijdsche belangen bestaan, die wij niet door onderlinge verbittering aan magtigere of grootere natiën behooren prijs te geven. Wij durven dus vertrouwen, dat de stem, die Uwe Maj. in hare wijsheid tot de Regering van Belgie zou willen verheffen, gehoor zal vinden.

« Wij zouden aan onze eerbied te kort doen, indien wij meer, of in bijzonderheden aandringen op het belang, dat ons vaderland in de zaak heeft."

Wordt besloten dit adres te doen drukken, en aan de afdeelingen te verzenden.

Daarna wordt de vergadering gescheiden.

UTRECHT, den 10 Mei. Nadat wij sedert 1830 geene harddraverij alhier hadden, heeft dit nationaal volksvermaak heden alhier plaats gehad in de daartoe zoo geschikte Maliebaan, welke tot dat einde was afgeschoten. Zestien paarden hebben naar de door de regering dezer stad uitgeloofde prijzen gedongen, zijnde de eerste prijs een fraaije zilveren vaas en de tweede een paar fraai bewerkte hoofdstellen. Onder de afwisselende muzijk van het 10e reg., hebben de paarden met derzelver berijders gewedijverd.

— Volgens berigten uit Luxemburg, was men aldaar Z. M. den Koning Groot-Hertog wachtende, voor de opening der Stenden-vergadering.

— Het Kaapsche dagblad van 1. Feb., heden bij ons ontvangen, deelt de volgende berigten uit de Cantonsche Courant van 23. Nov. mede, nopens de bemagtiging der Chinesche steden Thinghae, Chinhae en Ningpo door de Engelschen. « Te Tinghae, welke op den 1. Oct. is genomen hebben de Chinezen zich dapper verweerd. Als een voorbeeld wordt gemeld: — Zoo dapper verweerden zij zich, dat de bajonnet en spies verscheidene malen tegen elkander kletterden; een soldaat van het 55e reg. had zijn bajonet in het ligchaam van eenen Chinees op het oogenblik dat hij zijns vijands spies door zijne eigene ribben ontving." Chinhae werd op den 10. Oct. na eenen aanval van drie uren, genomen. De Chinezen boden wakker tegenstand, maar het wel gerigte vuur der Engelsche schepen bragt de bergvestingen spoedig tot zwijgen. Omtrent 600 ton koper werd in het Arsenaal gevonden. Men veronderstelt dat de Chinesche gezagvoerders te Ningpo, de publieke schat hebben weggevoerd, terwijl de Engelschen te Chinhae bezig waren, hetgeen drie dagen duurde."

MENGELINGEN.

Landverhuizing.

De *Keulsche Courant* deelt den navolgenden brief van den 30 Maart mede.

De lust tot landverhuizing is dit jaar tot eene verbazende hoogte geklommen. In de vallei van de Ahr en in de omstreken van Adenau telt men reeds 70 huisgezinnen, die het voornemen hebben in Amerika hun fortuin te zoeken; — de meeste zijn beste wijngaardeniers en landbouwers, die bijna geen behoeften hebben en het werk niet vreezen, maar met de meeste inspanning kunnen zij niet dan een ellendig bestaan voor hun en de hunnen verwerven. De schrijver dier brief, houdt zich overtuigd, dat deze goede menschen zich in Noord-Amerika geen bergen van goud voorstellen, hunne meening is eenvoudig deze, » onze bestemming is te werken en wij houden van werken — in Amerika wordt het werk beloond, hetgeen het geval hier niet is. Wij en de onzen zullen aldaar in allen gevalle een beter bestaan hebben, dan hier, waar een groot aantal het vleesch niet dan bij naam bekend is en waar wij bij een waarlijk slaafs zwoegen, nauwelijks zoo veel kunnen verdienen, als de belastingen bedragen.

Bij de lezing dezer woorden, werd mijne gedachte bepaald tot de arbeidende ingezetenen in Nederland.

De heer Gevers heeft een klein overzigt gegeven, over de belastingen bij eenige staten in Europa — daarin kwam Nederland niet voordeelig uit: kan hier de arbeider zooveel verdienen als de belastingen bedragen en de gelden voor zijn onderhoud vereischt — of zal Nederland het lot der andere staten van Europa volgen, zal het pauperisme hier eenen vasten akker voor eenen weeldrigen groei vinden? Zal het verouderd Europa zich in andere Werelddeelen verjongen — of zullen de bewindslieden middelen beramen, de volkskwaal hier te genezen, door het leven hier gemakkelijker te maken — door de afschaffing der belastingen op de eerste behoeften? Eene vraag, van welker beslissing naar ons oordeel, het herstel of het verval van het Vaderland afhangt.

ROODKLEURIGEN REGEN.

In onderscheidene nieuwsbladen las men dezer dagen het berigt van eenen roodkleurigen regen; welke in vloeibaarheid gelijk stond met dikke melk; dezelve was in Tripolizza in Griekenland gevallen. Wij houden het er voor, dat men niet te spoedig geloof aan dit berigt moet hechten, zoo lang men niet een meer omstandig en uitvoerig verhaal daarvan ontvangt; daar er, zoo ver ons bekend is, geen voorbeeld van een zoodanig natuurverschijnsel bestaat. Wel is waar men treft bij de oude klassieke schrijvers wel verhalen aan van bloedregens, maar het is genoegzaam bekend, hoe weinig geloof deze gewoonlijk verdienen, in hunne natuurkundige berigten en opmerkingen, waarbij het bijgeloof en de voorteekenen niet zelden eene groote rol speelden.

Het is zeer mogelijk, dat er enkele roode druppels vallen, afkomstig van planten of dieren, in het bijzonder van insecten, maar zulks kan nimmer eenen geheelen rooden regen veroorzaken. Het is almede onbekend door welke oorzaken den regen in den dampkring rood zoude kunnen gekleurd worden, zoo dat wel ligt de eenige oorzaak welke men voor een zoodanig natuurverschijnsel zou kunnen opgeven, daarin zou gelegen zijn, dat er door eene windhoos ergens eene roode vloeistof opgenomen en vervolgens op eene andere plaats nedergeworpen werd; doch blijft alsdan de vraag over, waar eene zoodanige vloeistof ergens in stroomen, rivieren of moerassen in de nabuurschap werd gevonden. Denkbaar is het echter, dat het water in de eene of andere bron of stroom door de roodkleurige aarde van derzelver beddingen, eene meer of minder roode kleur kan hebben, gelijk b. v. het water in de Lek dikwijls eene zeer gele kleur heeft.

Ook zoude men kunnen veronderstellen, dat door eene windhoos te gelijk roodkleurig stof en water werd opgenomen, en zulks, vermengd wordende, later als eene zoodanige dikke vloeistof werd nedergelaten als het berigt vermeldt.

Meer bekend is het verschijnsel van roode sneeuw, welke men in Zweden en zelfs in Frankrijk, somtijds over eene groote uitgestrektheid, heeft waargenomen. Deze roode kleur is echter niet aan de sneeuw eigen, maar wordt veroorzaakt door de wormen (*larven*) van een zeker torretje. *Cantharis fusca Linn*; hetwelk in geheel Europa en ook in ons vaderland zeer gemeen is en veelvuldig voorkomt. De larvjes van dit insect leven in den grond en hebben eene bloedroode kleur; de versch gevallen sneeuw schijnt, onder zekere omstandigheden, hen uit den grond te verdrijven, zoodat zij alsdan bij mijriaden te voorschijn komende en de oppervlakte der witte sneeuw bedekkende, aan dezelve eene roode kleur geven.

HET SCHANDAAL.

Naar de Fransche dagbladen verhalen zijn de Fransche echtgenooten zoo geduldig en toegeeflijk niet meer jegens hunne vrouwen als vroeger. Veelvuldig hoort men van echtscheidingen, duellen enz. welke alle uit dezelfde bron voortkomen. Eene komedie van dezen aard, welke tegenwoordig de Parijsche salons zeer bezig houdt, leidde tot een ongewoon schandaal. De echtgenoot in kwestie is een der eerste financiemannen. Nadat hij door list *Vergey* bij *Maria* had verrast, die juist zwoeren nooit van elkander te zullen scheiden, hield hij de minnenden terstond bij het woord, en liet hen beide met den rug tegen elkander binden, en sloot hen zoo acht en veertig uren op zonder hun iets te eten en te drinken te geven. De man hield zich inmiddels onledig met de voorbereidselen tot een prachtig feest. Toen het regte oogenblik gekomen was, milden op het feest, wenkte hij het orchest het air te spelen: « *Quand les beoufs vont deux à deux, le labourage en va mieux*;" toen werden eensklaps de deuren eener kamer geopend, en de vijfhonderd gasten aanschouwden het ongelukkig minnepaar met knikkende knieën, bleek, uitgehongerd, in onverbreekbare vereeniging en eeuwige banden. Men kan denken welk schandaal dit onverwacht schouwspel verwekte. Ongetwijfeld zal dit tooneel zijne ontknooping voor het geregt vinden. Er ontstaat een drievoudig proces; want de man klaagt de beide minnenden aan, en vordert echtscheiding: de vrouw klaagt tegen haren man wegens opsluiting, en de minnaar klaagt wegens inbreuk op zijne persoonlijke vrijheid.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 12 Mei. Sedert den 10 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Le Constant, T. de Corte, Liverpool, klipzout; Margaretha, J. J. Mooij, Rio Janeiro, koffij; Jeannette, D. M. Jhun, Cowes, stukgoederen; The Soho, T. Whitcombe, Londen, stukgoederen en passagiers; The William, G. W. Michel, New-Castle, steenkolen.

Voor Batavia bestemd:

Prins Maurits, J. J. Bart, Vlissingen, ballast.

Voor Vlissingen bestemd:

De Zwaan, C. J. van Driesten, Copename; houtwaren.

Voor Gend bestemd:

Anna, T. P. Jorgenson, Stettin, garst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Theresia, E. F. Ebeling, ballast, Mespel; Emanuel, J. Onnen, stukgoederen, Hamburg.

Latere Berigten.

VLISSINGEN. De berigten van Hamburg loopen tot Zaturdag ll.; alstoen woedde de brand nog steeds voort. Al de groote boekdrukkerijen, ten getale van 16, waren vernield; men was genoodzaakt geweest de gezangenen in het tuchthuis los te laten; van Stade was eene batterij artillerie 36 ponders ontboden, zijnde de Hamburger 24 ponders niet genoegzaam om al de gebouwen omver te schieten. Men ging steeds voort met, van al uur tot half uur, eenige huizen in de lucht te doen springen. Volgens loopende geruchten werd de oorzaak van den brand aan eene bende brandstichters toegeschreven; een persoon was dien ten gevolge door het gemeen vermoord en zes anderen (zoo men zegt Engelschen) in hechtenis genomen. Het aantal der verbrande huizen wordt op niet minder dan dertienhonderd geschat. Het vernielend vuur heeft zich reeds tot de voorstad St. Georg uitgestrekt.

-- Een verschrikkelijk ongeluk heeft Parijs met rouw vervuld. Zondag ll. is op den spoorweg van die stad naar Versailles, eene locomotieve in brand geraakt, de vlammen deelden zich aan de volgende waggons mede, in welke zich 1500 reizigers bevonden. 80 derzelve zijn door het vuur omgekomen en 120 gewond. In een volgend N°. zullen wij dit voorval uitvoeriger mededeelen.

Te Vlissingen [illegible]